

[Vagn Bro.]

at faa større Tilslutning til mit Standpunkt, end jeg fik. Jeg fik Tilslutningen *bagefter*, men da var Loven vedtaget. Det er ejendommeligt og aldeles uforstaaeligt for den jævne danske Mand, at en Værnemagerdom paa indtil 4 Aar — som allerede nævnt af den ærede foregaaende Taler — kan paa-anke, medens man ikke kan paaanke en Værnemagerdom paa 4—10 Aar uden Til-ladelse fra Ankenævnet, men det kan vi maaske ikke opnaa at faa rettet. Saa nøjes jeg med at udtrykke min Glæde over, at Anke i alle Tilfælde er tilladt, ikke alene for Statsmagten, men tillige for den enkelte Borger, efter det Forslag, der foreligger her.

Det høje Landsting har jo ellers særlig taget sig af de teoretiske Spørgsmaal i Forbindelse med denne Lovgivning, og under Henvi-sning til den Behandling af Problemerne, der fandt Sted for et Stykke Tid siden i Landstinget, vil jeg gerne have Lov til at rette den Forespørgsel til Ministeren, om det kan oplyses, hvor mange internerede — og det gælder ogsaa Værnemagere — der endnu hensidder uden at have været for Domsmagten. Jeg gaar ud fra, at der foreligger saa mange Oplysninger herom, at det kan meddeles, og jeg kunde ogsaa tænke mig, at den højtærede Minister gerne vilde oplyse det, idet hans Udtalelser i Landstinget jo gik ud paa, at man saa stærkt som muligt søgte at faa disse Forhold bragt ind under normale grundlovsmæssige Rammer.

Med disse Ord vil jeg anbefale en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget.

Bertel Dahlggaard: Jeg beklager, at der i Behandlingen af disse strafferetlige Spørgsmaal, som har Forbindelse med Besættelses-tiden, synes at spores en vis Vaklen i Jus-titsministerens Opfattelse og Fremgangsmaade.

I Bemærkningerne til Straffelovstillægget, der blev forelagt her i Tinget den 25. Maj i Aar, siges der i Indledningen som en Slags Programudtalelse, at der umiddelbart efter Besættelsens Ophør maa „foreligge en *Straffelov*, der nærmere afgrænser, hvilke landsskadelige Handlinger det er der skal straffes, og hvilke Straffe man ønsker bragt til Anvendelse“.

Dette Program kunde jeg dengang give min uforbeholdne Tilslutning. Netop her, hvor Regering og Rigsdag ansaa det for nødvendigt at gaa til det under normale Forhold utænkelige at give Straffelovsbestemmelser tilbagevirkende Kraft, var det tillige en bydende Nødvendighed, at det

straks blev fastslaaet, hvilke af de begaaede Handlinger der skulde straffes, og hvilke Straffe der skulde bringes i Anvendelse. Den højtærede Justitsminister erklærede selv i Rigsdag og Udvalg, at det Straffelovs-tillæg, han forelagde, var hans Svar herpaa, idet Ministeren indtog det Standpunkt, at der i den gældende Straffelov fandtes de fornødne Straffebestemmelser til Anvendelse i de Tilfælde, der ikke faldt ind under Straffelovstillægget.

Nu er der snart gaaet tre Maaneder, siden dette Straffelovstillæg vedtoges, og nu foreligger saa her Forslag om et Tillæg til Straffelovstillægget, der giver et delvis nyt Svar paa, hvilke Handlinger der skal straffes, og hvilke Straffe der skal bringes i Anvendelse. Den højtærede Justitsminister vil ikke selv være i Tvivl om det betænkelige i denne Form for Lovgivning selv i en ekstraordinær Tid, saa sandt som de elementæreste Retsgoder, der maa være sikrede, er, at der ikke ret længe skal kunne herske Tvivl om, hvad der er strafbart, og hvilke Straffe der kan idømmes. Det er meget angribeligt, at der i en Straffelovgivning med tilbagevirkende Kraft saaledes efter flere Maaneders Forløb skiftes Signaler, saa meget mere som de Problemer, der nu har ændret Ministerens Opfattelse, jo blev fremdraget her i Rigsdagen. Jeg indrømmer selvfølgelig de meget store Vanskeligheder, der er forbundet med den rette Afgrænsning af disse Forhold, og derfor har mit Parti ogsaa givet Tilsagn om at medvirke ved denne nye Behandling, men saa maa der ogsaa skaffes Fasthed og Klarhed nu, saa Borgerne ved, hvad der er gældende Ret.

Og her er der et Punkt, der igen synes at skabe unødig Usikkerhed. Det er det beklagelige, at den højtærede Justitsminister ved Forelæggelsen har maattet sige, at der ikke paa nærværende Tidspunkt har kunnet tages Standpunkt til, hvilke Foranstaltninger der i øvrigt skal træffes over for Samarbejde med Besættelsesmagten, naar Forholdet ikke har haft en saadan Karakter, at det bør straffes med Fængsel, men væsentligst bør rammes af økonomiske Følger. Med andre Ord: vi maa stadig afvente den egentlige økonomiske Værnemagerlov. Det er overordentlig uheldigt, at Forslag herom ikke foreligger samtidig med dette Forslag, thi rent bortset fra det uheldige i, at Usikkerheden paa dette vigtige Omraade fortsat skal bestaa, er det ikke udelukket, at denne Usikkerhed indirekte kan komme til at øve Indflydelse paa Domsbehandlingen af de Sager, der rejses i Henshold til det Lovforslag, der her foreligger.